

Greta Thunberg
Scener fra hjertet
240 sider
Politikens Forlag

Ligesom Greta Thunberg og hendes familie har delt vandene, så har deres nye bog delt de samme vande. DERES, kalder vi det, for det er et fælles projekt med mor Malena i spidsen. Man kan levende forestille sig, hvilke udfordringer, hun selv har haft i sit liv, når hun et sted undervejs mener hun bliver nødt til at guffe 12 isvafler i sig, fordi datteren, Greta, har snuset til dem. Ikke spist dem, men *snuset* til dem.

I skyld og skam måske, eller i forvirring over, at den Aspergers-ramte datter ikke taler med andre end sine nære, kommer hun tilsyneladende ikke på, at hun blot kunne gå videre, lade som ingenting eller til nød betale for halvdelen af isvaflerne.

Undskyld, vi kommer kortvarigt til at tænke på Basil Fawlty.

Der er mange postulater i bogen, direkte og indirekte. Det er jo også det, familien har slået sig op på. At kloden er syg og har brug for helbredelse, men så kommer det pudsige, at forfatterne fortæller, at vi i bedste fald kun har valgt healing som behandlingsmetode.

Altså erkender, at der er en slags behandling undervejs -, ja direkte foregår en behandling.

Her fortæller familien helt klart sin holdning, - at man ikke har forstået, at det er nødvendigt med en sygdomserkendelse.

Og påstår på rigtig mange måder, der ikke bliver gjort noget, og vi ikke har forstået alvoren i klimænderingerne.

Det vil vi nu nok i al beskedenhed påstå, at vi har, og at vi bestemt ikke er så uvidende, som forfatterne påstår, vi er.

På side 165 bliver det ordret fortalt, at uvidenhed er det største problem.

Hvis bare vi vidste, hvor forfærdeligt det står til, så ville vi gøre noget.

Og meget mere af den skuffe.

Mon ikke vi efterhånden er ganske klar over, at indlandsisen er ved at smelte om ørerne på os, mens vi fortsætter med at flyve hid og did og spise oksekød i lange baner.

Mon ikke vi godt er klar over, at Maldiverne snart er forsvundet fra havets overflade, og at brandene i Californien er et oplagt tegn på klimaændringer.

Vi tror derfor mere på, det handler om vilje og mangel på evne til at VILLE gøre noget ved tingene.

Forfatterne skriver, at vi er flokdyr, og at så længe vore ledere opfører sig som, der ingenting er hændt, fortsætter vi ufortrødent, som vi plejer.

Vi venter på, at flokkens førere skal give tegn til at stoppe op.

Men det tegn **er** jo netop givet, konstaterer vi dagligt, mens vi følger alverdens ledere og konferencer, der sætter fokus på problemet.

Og alligevel fortsætter vi som flokdyr - som andre i flokken -, fordi vi er for magelige til at sadle om, mener vi her på redaktionen, men det er som om, bogen fortæller meget lidt om den menneskelige faktors manglende evne til at stoppe og ændre kurs - og magelighedsniveau.

Bogen er skrevet i mange, korte kapitler, og vi medgiver, at man får meget at tænke over. Og det er vel egentlig også meningen med en bog, hvis den for alvor skal være med til at flytte noget.

At man læser den, overvejer udsagn, debatterer med folk, hvad der kan være rigtigt, hvad der kan være forkert.

Det gør vi så. Vi har endda læst den omhyggeligt.

Om den så har flyttet noget i vort indre, nok til at begynde på vor egen, lille klimakamp, det er en helt anden sag.

Bogen er dog lidt for spredt i sine emner og bliver ikke helt på klimasporet. Feminisme, neuropsykiatriske udredninger, diktaturers behandling af homoseksuelle -, jovist det er så en del af familiens historie.

Men disse sidehistorier tager noget af energien fra det egentlige budskab. Klimakampen hvis der findes en sådan.